

AUTO-DIENST IN HET WESTLAND.

Maandag 3 Mei had te Rijswijk de officieele indienststelling plaats van den auto, die een verbinding zal brengen tusschen Rijswijk, Wateringen en Monster. 1. De Burgemeester van Monster. 2. De Dir. v. d. Union Garage, die den auto leverde. 3. De Burgem. v. Wateringen. *(foto Sijes).*

KINDERFEESTEN.

In het Gebouw van den Handwerkersvriendenkring te Amsterdam heeft een dezer dagen de eerste der kinderfeesten plaats gehad, die de Amsterdamsche studenten aanbieden aan arme kinderen Ongeveer 500 kinderen namen er aan deel.

DE MACHT VAN HET LIED

„Wat u vraagt is onmogelijk. Ik wil niet met den graaf trouwen, al was hij nog tienmaal zoo rijk, omdat...."

Het meisje hield plotseling op. Zij stond met de eene hand rustende op den rand der tafel en staarde met een vastberaden trek op het gelaat in het hoog opvlammende haardvuur. Haar vader, een man van omstreeks zestig jaar met een streng uiterlijk, keek haar vragend aan. Hij was niet iemand om gedwarsboomd te worden.

„Wel," zei hij, „ga voort! Er is een reden, goed! Zeg op! Een minnaar misschien?"

„Ja!"

„Wie?"

„De man, dien ik bemin," ging het meisje langzaam voort, „is Rouget de Lisle."

„Aha!"

Augustin Dietrick, eereburger en burgemeester van Straatsburg in het jaar 1796, wandelde langzaam naar het venster en keek naar buiten. De sneeuw dwarrelde in de straat neer en hoopte zich op in de goten en op drempels en vensterkozijnen.

„Hondenweer!" mompelde de man, met een poging aan zijn gedachten een andere richting te geven. „De hemel helpe hen die geen dak boven hun hoofd hebben, want zich zelf helpen willen ze niet. Dwazen! Wat zouden ze kunnen doen als zij slechts kozen! Maar neen; ze laten toe dat Louis hen naar de hel drijft en sterven voor de deuren van het paleis, terwijl ze zijn goede daden roemen."

Hij keerde tot zijn dochter terug, en legde haar de hand op den schouder.

„Violette, mijn kleine Violette! Jij bent het mooiste meisje van de stad. Ik heb je zorgvuldig opgevoed en ben trotsch op je. Jij hebt de macht door je schoonheid om deze domme menigte in actie te brengen. Zie hoe ze lijden. Maak je meester van het geld en geef hun de macht. Vandaag zwoegen ze nog voor een schamel loon, maar morgen, morgen zal de gerechtigheid de tyrannie verweldigen."

Hij hield op; tranen stonden in zijn oogen.

„Rouget de Lisle," mompelde hij, meer tot zichzelf, dan tot haar, „artillerist en — pauper! Diep in de schulden en muziek zijn eenige troost. Rouget de Lisle! Droomer; en jij bemint hem? Zijn bezoeken hier hadden dus dit ten doel? Is dat zoo?"

„Neen, neen!" riep het meisje uit. „Hij weet het niet! Hij mag het nimmer weten! Ik vertel u alleen de waarheid, omdat ik geen liefde voor een ander huichelen wil!"

„Ik houd wel van den jongen," ging Dietrick voort. „Hij is een zonderling mengsel van tegenstrijdigheden: uitwendig een ijskegel, inwendig een vulkaan! Als de vulkaan maar eens in hem wilde uitbarsten, om dit volk te doen ontwaken, ik zou hem mijn kleine Violette geven binnen een maand."

De woorden waren nauwelijks geuit of twee krachtige slagen klonken buiten op de deur. Violette liep haastig de gang in, ontsloot de deur, waarna een jonge man, lang en slank, gekleed in een dikken militairen mantel, stilzwijgend de woning binnenstapte. Zonder iets te zeggen, zonder zelfs te groeten, schudde hij de sneeuw van zijn mantel op de roode vloersteenen in het voorhuis uit en even stilzwijgend hing hij het kleedingstuk op.

Dietrick kwam naar voren, een lamp boven zijn hoofd houdende, zoodat het flikkerende licht zijn stralen op het bleeke gezicht van den jongen man wierp.

„De Lisle!" mompelde hij.

De Lisle knikte en volgde zijn gastheer naar de zitkamer en Violette sloop weg naar haar klein boudoir op de bovenverdieping.

„Je ziet," zei Dietrick, naar de overblijfselen van het spaarzaam ontbijt wijzende, dat nog op tafel stond, „overvloed heerscht hier niet, maar brood, dat niet meer dan twee dagen geleden gebakken is, is tot je beschikking. Doch wat hindert het als we maar vuur in het hart hebben; leven en hoop om te wachten op den zonnigen morgen, die eenmaal moet aanbreken."

„Flink gezegd," merkte De Lisle op, in zijn stoel vooroverleunende, terwijl zijn hoofd in zijn handen rustte. Dietrick, die tegenover hem zat, merkte op dat zijn gelaat kommer en angst uitdrukte. Er waren donkere kringen om zijn oogen, en zijn ongekamde haren hingen in dikke lokken over zijn voorhoofd. Dietrick haalde een gouden louis uit zijn zak en hield dezen den jongen man voor.

„Zie je dit!" vroeg hij. „Gebrek is aan de andere zijde hiervan. Ja, ja, Straatburg's burgemeester zal weldra moeten bedelen aan de deur van de kathedraal, tenzij...."

„Ja?"

„Tenzij er iets gebeurt! De Lisle, heb je wel eens aan trouwen gedacht!"

„Meermalen! Als er niet iets was als trouwen zou ik thans niet hier zijn. Ik ben gekomen om aan u toestemming te vragen met Violette te mogen spreken."

Dietrick schrikte op; hij keek zijn bezoeker even zwijgend aan, toen, naar een oude hoekkast gaande, nam hij er een kraft wijn uit.

„Ik heb nog slechts twee kraften over," zei hij „en die zullen we vanavond ledigen." En den tintelenden wijn in twee glazen schenkende ging hij voort: „Jij bemint Violette? Zoo! Violette bemint jou! Ik heb het daar straks van haar lippen vernomen."

De Lisle sprong op.

„Den hemel zij dank!" riep hij uit. „U meent het — 't is waar wat u zegt?"

„Ik ben een magistraat," antwoordde Dietrick verontwaardigd. „Drink! Ah! De wijn is goed! Nu zullen we praten. Ongetwijfeld ben je eindelijk tot de conclusie gekomen dat de Seine een geschikt graf voor zijn majesteit zou wezen, anders zou je zeker niet denken aan een huwelijk met de dochter van 's konings besten vriend!!"

„Je vergist je, vriend," antwoordde De Lisle. „Ik ben een geboren royalist en zal als zoodanig sterven. Mijn vader stierf voor zijn vorst en bad mij op zijn sterfbed trouw mijn eed aan den koning te houden."

De Lisle nam zijn glas op en terwijl zijn oogen schitterden van enthousiasme, riep hij uit: „Vive la France! Vive le...."

Dietrick sprong op en sloeg hem het glas uit de handen, voordat het zijn lippen bereikt had.

„Niet hier!" riep hij woedend uit. „De naam van Louis is een naam om te vervloeken; we noemen hem niet met wijn. Kom, een ander gevuld en gedronken op het volk dat in het

NIEUW-AMSTERDAM.

Het oude Beurspoortje aan den Vijgendam te Amsterdam is verdwenen, doch op dezelfde plaats is er toch een nieuwe doorgang gekomen, waarvan wij hierboven een foto geven, genomen van de Rokinzijde, waar eens het oude Beurspleintje was. *(foto van Steijn).*

30-JARIG JUBILEUM ARNOLD SPOEL. *(foto Henri de Louw).*

Onder buitengewone blijken van belangstelling vierde de bekende Haagsche Toonkunstenaar Arnold Spoel, Vrijdag en Zaterdag j.l. zijn 30-jarig jubileum. Behalve zijn roep als Zanger, Zangleeraar, Dirigent, Componist, verwierf Spoel zich den laatsten tijd een bijzondere populariteit als leider der volkszangavonden. De afd. v. d. Nat. Volkszang te 's-Gravenhage b.v., die aan het einde v. h. vorig jaar nog slechts een kleinen omvang had en niet meer dan 30 à 40 leden telde, mag zich, sinds hij in October de leiding op zich nam, verheugen in een ledental van pl.m. 500. Zaterdag werd den jubilaris, bij een receptie in het Hotel de „Witte Brug" te 's-Gravenhage in tegenwoordigheid van ontelbare vrienden en vereerders een geschenk aangeboden.